

ПАВЕЛ ХАЙЕК завършва през 2003 г. Литературната академия „Йозеф Шкворецки“ в Прага, специалност „Творческо писане“. Работил е в Печатния отдел на Министерството на правосъдието на Република Чехия, бил е редактор на електронни издания, а понастоящем е редактор на книжни издания към Съюза на писателите.

Автор е на стихосбирките *Тъги* (Smutky, 2004) и *Днес няма ли да има музика?* (Dnes nebude hudba?, 2011). Предложените стихотворения са от втората му поетична книга.

Ж. Ч.

KRUHY LISTÍ POD STROMY.

Padá drobný dešť.

Jak by tady stála ona,
tolik podobná etruské dívce,
která zrovna z dlouhé chvíle
kreslí nohou do dávného písku
jakési slovo...

Jak by tady stála ona,
nikdy nevyřčená, přestože tolikrát
hláskovaná.
Ve vlasech květ
dotknutý prvním úsvitem země.

Brzo bude zima.
Napadne první sněh.

INSTINKT?

Anebo se stále rozpomínám na něco,
co mělo být zapomenuto?

A ptám-li se na věčnost,
trhne to ve mně,
jak by mrtví naráž
zakřičeli hrůzou.

COS TO ZASE VIDĚL VE SNU, že tě tolik pálí oči?

To dědeček se vrátil z nemocnice,
v pruhovaném županu, přes půl města,
v kuchyni seděl, rozhlížel se,
ale všichni už dávno spali
v jiném bytě.

КРЪГОВЕ ОТ ЛИСТА ПОД ДЪРВЕТАТА.

Пада ситен дъждът.

Сякаш тя е тук.
Прилича на дева етруска,
която в този миг и отдавна
рисува с крак върху древния пясък
някаква дума...

Сякаш тя е тук,
неназована, макар и стократно
изричана.
В косите със цвете,
докосната с първия изгрев.

Скоро ще дойде студът.
Първият сняг ще нападне.

ИНСТИНКТ?

Или си спомням непрекъснато за нещо,
което трябваше отдавна да забравя?

Запитам ли за вечността,
и нещо в мен се къса,
тъй сякаш мъртвите внезапно
от ужас закрепняват.

КАКВО ВИДЯ ОТНОВО ВЪВ СЪНЯ, че ти горят така очите?

От болницата дядо се завърна,
в раирания си халат, преполовил града,
седеше в кухнята и се оглеждаше,
ала отдавна вече всички спяха
не в този дом.

DNES NEBUDE HUDBA?

zeptal se Král Slunce, zatímco Lully
už stál před orchestrem stínů,
a tedy zády k bohu.

VZPOMÍNKA I

Sedm dní,
řekla,
za sedm dní čekej mne tu.

Ale už je to sedm let
a tys dávno jen stínem,
jenž bloudí v ozvěně
noční čekárny.

A kartářka oslovila tě na ulici:
Sedm měsíců,
za sedm měsíců vrátí se žena, -kterou
milujete.

Ale odpověděl jsi:
Co je to za ženu?
Ach promiňte, nepamatuju se.
Pro samou prázdnotu
není už ve mně místo pro nikoho.

ДНЕС НЯМА ЛИ ДА ИМА МУЗИКА? –

попита Кралят Слънце, докато Лули
стоеше пред оркестъра от сенки,
което значи с гръб към бога.

СПОМЕН I

Седем дни,
каза,
след седем дни чакай ме тук.

Но минаха вече седем години
и ти отдавна си сянка,
която в ехото броди
на нощна чакалня.

Една гледачка на карти те заговори:
Седем месеца,
след седем месеца ще се върне жената,
която обичаш.

А ти отговори:
Каква жена?
Ах, извинете, не помня.
От толкова празнота
няма в мен вече място за никого.

VZPOMÍNKA II

První odešel dědeček z matčiny strany.
Umíral dlouze a těžce.
Jednoho listopadového dne si přivstal,
aby rozluštil záhadu smrti.

Bylo mi deset let.

Tehdy jsem napsal první báseň.
Svou jedinou báseň.

СПОМЕН II

Пръв си отиде дядо по майчина линия.
Умираще дълго и тежко.
В един ден на ноември той стана по-рано от всякога,
за да различи загадката на смъртта.

Бях на десет.

Тогава написах първото стихотворение.
Своя единствен стих.